

ΣΠΥΡΟΣ ΠΕΤΡΟΥΛΑΚΗΣ

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 140.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΕΡΓΟ ΕΙΧΕ ΜΟΛΙΣ ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ. Η κατάμεστη από εκατοντάδες ξέφρενους θεατές πλατεία σειόταν από τα χειροκροτήματα. Το κοινό καλούσε τους δύο πρωταγωνιστές για μια τελευταία υπόκλιση, για την τελική αποθέωση.

Η ηθοποιός γύρισε και κοίταξε στα μάτια τον συμπρωταγωνιστή της· τον άντρα της, την αρχή και το τέλος της. Τα μάτια τους είχαν γεμίσει δάκρυα, οι καρδιές τους ευτυχία και λύτρωση. Όλα είχαν πάει όπως από καιρό τώρα τα είχαν σχεδιάσει. Πρωταγωνιστούσαν για πρώτη φορά στο ίδιο έργο.

Η βαριά αυλαία άνοιξε γι' άλλη μια φορά κι εκείνοι, πιασμένοι χέρι χέρι, βάδισαν θαρραλέοι για να σταθούν πια απέναντι στους φόβους τους. Τους φόβους που είχαν πλέον ξορκίσει.

Οι τεράστιοι προβολείς τους τύφλωναν. Το φως που τους έλουζε τους καλούσε να το ακολουθήσουν. Στάθηκαν έχοντας δεμένες τις παλάμες τους σε μια λαβή που θαρρείς κανείς δεν ήταν ικανός να λύσει. Ούτε καν ο ίδιος ο Πλάστης.

Χαμογέλασαν κάνοντας μια βαθιά υπόκλιση.

Οι θεατές παραληρούσαν. Το θέατρο, πλημμυρισμένο από φως, έμοιαζε να ακουμπά στα σύννεφα του ουρανού.

Κοιτάχτηκαν και ένωσαν τα χείλη τους σε ένα αιώνιο φιλί. Εκεί, μπροστά στο κοινό, κάτω από τη βαριά αυλαία, αποχαιρέτησαν για τελευταία φορά ο ένας τον άλλον με ένα φιλί. Πόσο πιο ωραίο τέλος θα μπορούσε να έχει αυτή η ιστορία;

* * *

Το τηλέφωνο πάνω στη γυάλινη επιφάνεια του γραφείου άρχισε να δονείται. Ο Άγγελος, αφοσιωμένος καθώς ήταν στο έργο του, ξαφνιάστηκε από το απρόσμενο της στιγμής. Ανασήκωσε κάπως τα γυαλιά του και κοίταξε την οθόνη. Μόλις είδε το όνομα χαμογέλασε, νιώθοντας τη γαλήνη και την ηρεμία να πλημμυρίζουν την ψυχή του. Δεν του άρεσε να τον διακόπτουν τις ώρες που σχεδίαζε, γι' αυτό πολλές φορές παρατούσε όπου έβρισκε το κινητό του κι άλλες πάλι το είχε απενεργοποιημένο. Τον αποσυντόνιζε η τεχνολογία, ωστόσο τα τελευταία χρόνια ο υπολογιστής είχε γίνει το δεξί του χέρι. Τα προγράμματα σχεδιασμού κοσμημάτων είχαν εξελιχθεί τόσο, που έδειχναν πια απαραίτητο εργαλείο για τη δουλειά του.

«Γλυκά μου μάτια...» είπε όταν σήκωσε το τηλέφωνο και ξάπλωσε με άνεση στη λευκή δερμάτινη πολυθρόνα του γραφείου του, ενώ συγχρόνως έστρεψε τα μάτια του να χαθούν στο ταβάνι. Τα σποτάκια έκαναν τα παιχνιδίσματά τους με το φως, στέλνοντας τις ακτίνες τους να ιριδίσουν αποδώ κι αποκεί.

«Άγγελε της ζωής μου...» Η Τατιάνα απολάμβανε την

κάθε κουβέντα, την παραμικρή λέξη που έβγαινε από τα χείλη του. Δεν χόρταινε να τον ακούει και να περνάει κοντά του ατελείωτες ώρες, γεμάτες συζήτηση και έρωτα. Από την πρώτη στιγμή που είχαν βρεθεί, πριν από χρόνια, τη μάγευαν οι λέξεις και ο τρόπος που γλιστρούσαν από τα χείλη του λατρεμένου της άντρα. Ήταν ο ένας για τον άλλον ο απόλυτος έρωτας.

«Νόμιζα ότι είχες ραντεβού με τον εκδότη σου» της είπε και κοίταξε το ρολόι του. Είχε χάσει την αίσθηση του χρόνου, προσηλωμένος καθώς ήταν τόσες ώρες στη δουλειά του. Τέντωσε τον λαιμό του κι έβγαλε έναν ήχο ανακούφισης. Είχε πιαστεί έτσι συνεχώς σκυμμένος πάνω από την οθόνη.

«Εδώ είμαι ακόμη. Ενημερώνομαι» απάντησε εκείνη χαμογελώντας. Το χαμόγελό της μπορεί να μην το είδε ο Άγγελος, αλλά το ένιωσε στις λέξεις και στο μειδίαμα της φωνής της.

«Πώς πάει, αρχόντισσα των δαχτυλιδιών μου;»

«Όλα πάνε υπέροχα, όπως πάντα. Μην ανησυχείς εσύ. Με αγαπάνε και με προσέχουν εδώ, ξέρεις» του είπε για να τον καθησυχάσει.

Ο Άγγελος κατάλαβε ότι ήταν κι άλλοι κοντά της και δεν είχε τη δυνατότητα να του μιλήσει με άνεση, οπότε θα περίμενε να του τα πει με κάθε λεπτομέρεια από κοντά.

«Κάνουμε ένα μικρό διάλειμμα τώρα. Η σύσκεψη, απ' ό,τι φαντάζομαι, θα τραβήξει αρκετά. Μην ανησυχείς, θα σου τηλεφωνήσω και αργότερα για να σου πω πώς πάει» είπε για να τον προετοιμάσει ότι θα αργούσε να επιστρέψει.

«Ωραία, μωρό μου. Έχω κι εγώ λίγη δουλειά ακόμα, δη-

λαδή τι λίγη... Τέλος πάντων. Έλα, σε αφήνω, θα τα πούμε όταν τελειώσεις. Φιλιά σου στέλνω» χαμογέλασε σαν να την είχε απέναντί του.

«Α! Να σου πω...» τον πρόλαβε «μην κανονίσεις κάτι για την Κυριακή. Το μεσημέρι θέλω να φάμε όλοι μαζί. Συντροφιά με τα παιδιά».

«Υπάρχει κάποιος ιδιαίτερος λόγος;» τη ρώτησε γεμάτος περιέργεια, δίχως ωστόσο να του περνάει κάτι από τον νου. Άλλωστε, τα κυριακάτικα μεσημέρια ήταν μια πρώτης τάξεως ευκαιρία να σμίξουν και τα πέντε μέλη της οικογένειας, και θα γινόταν έτσι κι αλλιώς. Παραξενεύτηκε.

«Υπάρχει κάποιος λόγος, αλλά ελπίζω να έχεις την υπομονή να περιμένεις ως τότε. Τι λες;» τον ρώτησε με συγκρατημένο νάζι και τον αφόπλισε. Η φωνή της ήταν ζεστή και ερωτική.

«Μμ... τι λες για Σάββατο βράδυ;» της αντέτεινε χαμηλώνοντας τον τόνο της δικής του φωνής.

«Όχι όχι, δεν το διαπραγματεύομαι με τίποτα» αστειεύτηκε γελώντας και αμέσως του ψιθύρισε: «Το Σάββατο το βράδυ σε θέλω για κάτι άλλο. Ως τότε μπορείς να ανυπομονείς» του είπε σαγηνευτικά, με έναν τρόπο που τον ξετρέλαινε.

«Καλό μου ακούγεται αυτό. Έχω αρχίσει να ανυπομονώ από τώρα». Η χροιά της φωνής του ακούστηκε ήδη πιο βραχνή. Τη σκέφτηκε γυμνή στην αγκαλιά του και ένιωσε να αναστατώνονται το μυαλό και το κορμί του. Όσα χρόνια κι αν περνούσαν, το πάθος του γι' αυτή τη γυναίκα θα παρέμενε ασίγαστο. Το ήξερε, το ένιωθε.

«Τέλεια! Σε φιλώ» είπε κλείνοντάς του το τηλέφωνο

και με μια βαθιά ανάσα ανανέωσε τον αέρα στα πνευμόνια της. «Ωρα για δουλειά» πρόσταξε τον εαυτό της και με αποφασιστικότητα στράφηκε προς τους συνεργάτες της, που την περίμεναν στο μεγάλο γραφείο.

* * *

Η Τατιάνα Γκίκα-Ευσταθίου είχε μόλις κλείσει τα σαράντα τέσσερα. Στις συνεντεύξεις της στα μέσα μαζικής επικοινωνίας και ενημέρωσης συνήθιζε να λέει ότι σχεδόν σε όλη τη ζωή της ασχολιόταν με τη συγγραφή παιδικών και εφηβικών βιβλίων. Το τελευταίο της έργο άλλωστε, με τίτλο *Το χαμένο σπαθί*, είχε μεταφραστεί σε αρκετές γλώσσες και το είχαν αγκαλιάσει χιλιάδες παιδιά, αλλά και μεγάλοι, στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Όταν δεν ασχολιόταν με τη συγγραφή ή την οργάνωση παρουσιάσεων και συναντήσεων για τα βιβλία της, αφιέρωνε αποκλειστικά τον χρόνο της στα παιδιά και στον άντρα της. Τη μερίδα του λέοντος όμως την έπαιρνε ο Κίμωνας. Σε αυτόν αφιέρωνε τις μέρες και τις νύχτες της, τα φεγγάρια και τους ήλιους της.

Ο γιος της, που μόλις είχε κλείσει τα δεκαοκτώ του χρόνια, ήταν η αδυναμία της. Βέβαια όχι μόνο η δική της, αλλά και ολόκληρης της οικογένειας. Ένα ξεχωριστό αγόρι, με ιδιαίτερα ψυχικά χαρίσματα, που φώτιζε τη ζωή τους.

Η Τατιάνα με τον Άγγελο είχαν αποκτήσει κι άλλα δύο παιδιά, τις δίδυμες κόρες τους Αριάδνη και Ζωή. Δεκατεσσάρων ετών, στο απόγειο της εφηβείας, τα δύο κορίτσια συνέβαλλαν ουσιαστικά στην ολοκλήρωση της οικογενειακής γαλήνης. Η Τατιάνα, ως συγγραφέας και εργαζόμενη στο σπίτι, είχε την πολυτέλεια να βρίσκεται στο πλευρό

των παιδιών της τον περισσότερο καιρό. Έτσι κατάφερε να τους μεταλαμπαδεύσει την αγάπη της για τις τέχνες και το πάθος της για το διάβασμα. Τα παιδιά λοιπόν, είτε με τη δική της παρακίνηση είτε από μόνα τους, περνούσαν αρκετό ποιοτικό χρόνο χωμένα στα βιβλία. Ωστόσο, αυτό δεν τα ξεχώριζε από τους συνομήλικούς τους, αφού τόσο ο Άγγελος όσο και η Τατιάνα, ως καλοί γονείς, είχαν φροντίσει τα παιδιά τους να έχουν χρόνο και για εξωσχολικές δραστηριότητες.

Ο Κίμωνας είχε πάθος με το κολύμπι και το νερό έμοιαζε να είναι πραγματικά το στοιχείο του. Όταν οι δύο γονείς το ανακάλυψαν, έκαναν τα πάντα ώστε να μπορεί ο γιος τους να γυμνάζεται καθημερινά. Έτσι το αγόρι περνούσε αρκετό χρόνο στην πισίνα κολυμπώντας, κάτι που ικανοποιούσε την ανάγκη του για κίνηση και το βοηθούσε να ξοδεύει τις ατελείωτες ηλικιακές ώρες που κυλούσαν τόσο αργά.

Οι δίδυμες είχαν καταφέρει επίσης να διακριθούν, η Αριάδνη στην ενόργανη και η Ζωή στον στίβο. Τον τελευταίο καιρό όμως, ο φόρτος των μαθημάτων του γυμνασίου και τα φροντιστήρια είχαν δυσκολέψει τη ζωή τους ελαττώνοντας αισθητά τον ελεύθερο χρόνο τους. Όσο κι αν επέμεναν οι ίδιες, αλλά και οι γυμναστές τους, οι προπονήσεις τους είχαν μειωθεί κατά πολύ.

* * *

Η γκαρνταρόμπα της Τατιάνας αποτελούνταν κυρίως από τζιν παντελόνια και μακό μπλουζάκια, φόρμες και αθλητικά παπούτσια. Όσο απλή ήταν στην καθημερινή της ζωή και στις επιλογές της, άλλο τόσο απλή ήταν και στο ντύσι-

μό της. Ωστόσο πάντα πρόσεχε την εμφάνισή της και ποτέ δεν έβγαινε έξω απεριποίητη και ατημέλητη. Η αναγνώριση της συγγραφικής της αξίας και η εκτίναξη των μετοχών της στο εκδοτικό χρηματιστήριο δεν φαινόταν να την έχουν αγγίξει ή να έχουν αλλάξει τη ζωή της. Παρέμενε καλή μάνα και πιστή σύζυγος, φροντίζοντας να παρέχει στην οικογένειά της τα μέγιστα, δίχως αυτό να της στερεί την έμπνευση και να την αποσυντονίζει από το καθημερινό γράψιμο. Υποκύπτοντας στις επίμονες πιέσεις του Άγγελου, είχε αποδεχτεί την πρότασή του να πάρουν κάποια γυναίκα για να τη βοηθάει στις δουλειές του σπιτιού. Η Τατιάνα, ως δυναμική γυναίκα που ήταν, μπορούσε να αντιμετωπίσει κάθε δυσκολία – κι αυτό το προφίλ έβγαζε και προς τα έξω. Όσοι τη γνώριζαν δεν αμφέβαλλαν για την ακεραιότητα και την τιμιότητα του χαρακτήρα της. Στη μέχρι τώρα ζωή της βρέθηκε αρκετές φορές αντιμέτωπη με δυσεπίλυτα προβλήματα, αλλά, κάποιες φορές με την αμέριστη βοήθεια του συζύγου της κι άλλες μόνη της, τα είχε βγάλει πέρα μια χαρά. Προτιμούσε να ξεπερνάει τις δυσκολίες άμεσα, χωρίς να αφήνει κάτι να διαιωνίζεται, παρά να κρύβει κάτω από το χαλί τα προβλήματα που παρουσιάζονταν. Της άρεσαν οι καθαρές κουβέντες και όλοι ήξεραν ότι ο λόγος της ήταν συμβόλαιο. Συνέπεια αυτού ήταν να έχει λίγους φίλους, μετρημένους στα δάχτυλα του ενός χεριού, αλλά και αρκετούς εχθρούς, οι οποίοι βρισκόνταν κυρίως στο επαγγελματικό της περιβάλλον. Ο φθόνος κάποιων συναδέλφων της ουδόλως την άγγιξε, αφού είχε τον τρόπο να προσπερνά τις επιθέσεις που δεχόταν, κυρίως στα κοινωνικά δίκτυα, με χαμόγελο και ανωτερό-

τητα, δίχως να προκαλεί και δίχως να απαντά στα πικρόχολα σχόλια. Τα ταξίδια και οι εκδρομές ήταν η αδυναμία της, κάτι όμως που δεν μπορούσε πια εύκολα να κάνει, αφού οι υποχρεώσεις και η ανατροφή των παιδιών της την κρατούσαν στην Αθήνα. Ωστόσο, τώρα έπρεπε να προετοιμάσει τόσο τον εαυτό της όσο και τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας για το επικείμενο ταξίδι της. Θα τους αποχωριζόταν για λίγο αναγκαστικά, αφού η παρουσία της εκεί ήταν επιβεβλημένη. Τη γλυκιά θλίψη που την είχε κυριέψει την εξισορροπούσε μέσα της η συναίσθηση πως ό,τι έκανε ήταν για το καλό όλων και για το μέλλον των παιδιών της.

* * *

Ο Άγγελος έπιασε την ηλεκτρονική του πένα και τράβηξε μερικές αόριστες γραμμές. Ευθύς εμφανίστηκαν στην οθόνη του υπολογιστή του. Τον είχαν εντυπωσιάσει οι δυνατότητες του νέου προγράμματος, που του προσέφεραν ένα πρώτης τάξεως εργαλείο, επιτρέποντάς του να μετατρέπει άμεσα τις ιδέες του σε πράξη. Έτσι μπορούσε να σχεδιάσει ένα τρισδιάστατο κόσμημα και, δίχως να σηκωθεί καν από την πολυθρόνα του, να το στείλει κατευθείαν στην παραγωγή. Μέσω διαδικτύου βρισκόταν σε συνεχή επικοινωνία με τους άμεσους συνεργάτες του, τους προμηθευτές και, φυσικά, τους πελάτες του, που ήταν διασκορπισμένοι σε ολόκληρο τον κόσμο. Ο Άγγελος, με το ταλέντο, την οξύνοια και την ευρηματικότητά του στο σχέδιο, είχε αναδειχθεί σε αγαπημένο παιδί των κορυφαίων και διάσημων οίκων κοσμημάτων, και οι παραγγελίες έφταναν στο ηλεκτρονικό του ταχυδρομείο σωρηδόν. Είχε πλέον τη δυνατότητα να

επιλέγει με άνεση σε ποιον πελάτη του θα αφοσιωθεί και θα αφιερώσει τον πολύτιμο χρόνο και την έμπνευσή του. Ήταν προσεκτικός και τελειοθήρας, ενώ το πάθος του για τον σχεδιασμό πρωτότυπων δαχτυλιδιών είχε φτάσει στα όρια της εμμονής. Αρκετές φορές μάλιστα κατασκεύαζε κάποιο μοναδικό κόσμημα και το δώριζε, σε κάποιες εξαιρετικές περιπτώσεις, σε ξεχωριστούς ανθρώπους.

Τούτες τις μέρες είχε πέσει με τα μούτρα στη δουλειά, αφού είχε αναλάβει να σχεδιάσει ένα ιδιαίτερα πολύπλοκο κόσμημα για τη νέα σύζυγο του ηγεμόνα κάποιου εμιράτου στη Μέση Ανατολή. Η παραγγελία ήταν άκρως απόρρητη και το μοναδικό σχέδιο επτασφράγιστο μυστικό. Είχε σπαταλήσει ατελείωτες ώρες πάνω από τα χαρτιά και τον υπολογιστή του, προκειμένου να καταλήξει στο είδος των μετάλλων και των πολύτιμων λίθων που θα χρησιμοποιούσε. Η εμπειρία και το ένστικτο τού έλεγαν ότι πλησίαζε στο τέλειο κόσμημα. Κάτι όμως του έλειπε για να νιώσει ότι είχε ολοκληρώσει το έργο του. Έστυβε το κεφάλι του και όλες του οι αισθήσεις ήταν αποκλειστικά στραμμένες στη λεπτομερή δουλειά. Η προσμονή και το άγχος τον έκαναν ξαφνικά να ιδρώσει. Η αναπνοή του έγινε πιο γρήγορη και κοφτή. Άνοιξε τα κουμπιά του πουκαμίσου του και πήρε μια μεγάλη ανάσα. Αγνοώντας το κρυστάλλινο ποτήρι πάνω στο γραφείο του, άρπαξε το μπουκάλι και κατέβασε με κόπο μερικές γουλιές νερό. Αμέσως ένιωσε καλύτερα και σκέφτηκε ότι ήταν η κατάλληλη ώρα για ένα διάλειμμα που θα του έδινε δύναμη. Αρκετά είχε κουράσει το μυαλό και τα μάτια του. Σηκώθηκε και πλησίασε στο παράθυρο. Αισθάνθηκε τους παλμούς του να επανέρχονται σε φυσιο-

λογικό ρυθμό και την ξαφνική πίεση να υποχωρεί. Κοίταξε έξω. Το φως του ανοιξιάτικου απογεύματος τον έκανε μετά από ώρα να χαμογελάσει. Όλο το πορτοκαλί του κόσμου προτού γίνει ροζ και βιολετί εξουσίαζε την πλάση. Έστειλε τη ματιά του να συναντήσει πέρα στο βάθος την Υδρούσα, το μικρό νησάκι που σαν ξαπλωμένη γοργόνα πλατσούριζε νωχελικά στα νερά του Σαρωνικού. Άφησε έναν βαθύ στεναγμό να ξεφύγει από τα έγκατα του στέρνου του. Έριξε το βλέμμα του χαμηλά, κι εκείνο ταξίδεψε από τη θάλασσα στις στέγες των σπιτιών, που σαν ατίθασα αγριολούλουδα ξεφύτρωναν άναρχα ολούθε, συμπληρώνοντας ένα ακαλαίσθητο παζλ φορτωμένο ηλιακούς θερμοσίφωνες και κεραίες πάνω στις πολύχρωμες στέγες. Κοίταξε το γαλάζιο της πισίνας του σπιτιού του και το αποφάσισε δίχως δεύτερη σκέψη. Τι κι αν είχε ψύχρα; Το βραδάκι θα έριχνε μια βουτιά.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Η ΕΛΠΙΔΑ

Η Νάσια, ένα γεμάτο όνειρα νεαρό κορίτσι από την Καστοριά, κατεβαίνει στην Αθήνα για να πραγματοποιήσει τα σχέδιά της. Η πρωτεύουσα την ελκύει όπως το φως την πεταλούδα. Θέατρο, χορός, παραστάσεις αποτελούν για εκείνη έναν ονειρικό και παραμυθένιο κόσμο. Τι θα συμβεί όμως όταν απαντήσει στην αγγελία: «ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΠΑΡΕΝΘΕΤΗ ΜΗΤΕΡΑ»; Ποια απρόσμενη τροπή θα πάρει η ζωή της;

ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ

Άγγελος και Τατιάνα: εκείνη πετυχημένη συγγραφέας παιδικών βιβλίων, εκείνος καταξιωμένος σχεδιαστής κοσμημάτων. Ζουν την απόλυτη ευτυχία, ώσπου ένα αναπάντεχο τηλεφώνημα θα ανατρέψει τα πάντα στην τακτοποιημένη ζωή τους.

Η Τατιάνα ανακαλύπτει το καλούπι με τα πέντε πανομοιότυπα δαχτυλίδια που είχε σχεδιάσει ο Άγγελος. Για τα τρία πρώτα είναι σίγουρη πού βρίσκονται. Προσπαθώντας, όμως, να ανακαλύψει τα άλλα δύο και τις κατόχους τους, θα κληθεί να πληρώσει ένα μεγάλο τίμημα.

ΠΕΝΤΕ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, ΠΕΝΤΕ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΑ

Το κόστος για την απόκτησή τους δεν απαιτούσε χρήμα, μα κάτι πολύ πιο ισχυρό.